

Byla C-400/02

Gerard Merida

prieš

Bundesrepublik Deutschland

(*Bundesarbeitsgericht* prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„EB 39 straipsnis – Kolektyvinė sutartis – Papildoma laikina pašalpa buvusiems jungtinių karinių pajėgų Vokietijos teritorijoje civiliams darbuotojams – Pasienio darbuotojai – Šios pašalpos apskaičiavimo pagrindo nustatymas – Tariamasis atsižvelgimas ? Vokietijoje gaunamam darbo užmokesčiui taikomas mokestis“

Sprendimo santrauka

Laisvas asmenų judėjimas – Darbuotojai – Vienodas požiūris – Socialinės lengvatos – Laikina pašalpa, mokama darbuotojams atleidimo iš darbo atveju – Darbuotojo, kuris gyvena ir yra apmokestinamas kitoje valstybėje narėje, darbo užmokesčio, teoriškai mokamo darbo vietos valstybėje, mokesčio tariamas išskaitymas – Nepriimtinas – Pateisinimas – Nebuvimas

(*EB 39 straipsnis; Tarybos reglamento Nr. 1612/68 7 straipsnio 4 dalis*)

EB 39 straipsnis ir Tarybos reglamento Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje 7 straipsnio 4 dalis draudžia kolektyvinėje sutartyje numatytas nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias socialinė išmoka, būtent laikina pašalpa, atleidimo iš darbo atveju papildomai prie bedarbių pašalpos darbo vietos valstybės narės mokama darbuotojui, gyvenančiam ir apmokestinamam kitoje valstybėje narėje, apskaičiuojama taip, kad darbo vietos valstybėje narėje mokėtinas darbo užmokesčio mokestis yra tariamai išskaitomas nustatant šios pašalpos apskaičiavimo pagrindą, nors pagal sutartį dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo darbo užmokestis ar analogiškai atlygiai, mokami šioje valstybėje negyvenantiems darbuotojams, apmokestinami tik jį gyvenamosios vietos valstybėje narėje.

Administraciniai sunkumai, kurie kiltų darbo vietos valstybei narei dėl skirtingų šios išmokos apskaičiavimo būdų pagal suinteresuoto asmens gyvenamąją vietą, ir finansinės pasekmės, jei nebūtų atsižvelgta ? nacionaliniam darbo užmokesčiui taikytiną mokestį, negali pateisinti šios valstybės narės ?sipareigojimą pagal Sutartį nevykdymo.

(žr. 29–30, 37 punktus ir rezoliucinės dalį)

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija)

SPRENDIMAS

2004 m. rugsėjo 16 d.(*)

„EB 39 straipsnis – Kolektyvin? sutartis – Papildoma laikina išmoka buvusiems jungtini? karini? paj?g? Vokietijos teritorijoje civiliams darbuotojams – Pasienio darbuotojai – Min?tos išmokos apskai?iavimo pagrindo nustatymas – Tariamasis atsižvelgimas ? Vokietijoje gaunamo darbo užmokes?io mokest?“

Byloje C-400/02

d?l prašymo priimti prejudicin? sprendim? pagal EB 234 straipsn?,

pateikto *Bundesarbeitsgericht* (Vokietija) 2002 m. birželio 27 d. sprendimu, užregistruotu Teisingumo Teisme 2002 m. lapkri?io 12 d.,

Gerard Merida

prieš

Vokietijos Federacin? Respublik?,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kur? sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teis?jai J. P. P. P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (praneš?jas), R. Schintgen ir N. Colneric,

generalin? advokat? C. Stix-Hackl,

sekretor? M. F. Contet, vyriausioji administrator?,

atsižvelg?s ? rašytin? proceso dal? ir ?vykus 2004 m. vasario 15 d. pos?džiui,

išnagrin?j?s pastabas, pateiktas:

–G. Merida, atstovaujamo *Rechtsanwalt* F. Lorenz,

– Vokietijos Federacin?s Respublikos, atstovaujamos W. D. Plessing, padedamo *Rechtsanwalt* E. H. Neuert,

– Europos Bendrij? Komisijos, atstovaujamos G. Braun, R. Lyal ir D. Martin,

susipažin?s su 2004 m. vasario 5 d. pateikta generalinio advokato išvada,

priima š?

Sprendim?

1 Prašymas priimti prejudicin? sprendim? susij?s su EB 39 straipsnio išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas byloje tarp Pranc?zijos pilie?io G. Merida ir Vokietijos Federacin?s Respublikos d?l papildomos laikinos išmokos (Überbrückungsbeihilfe, toliau – laikina išmoka), išmok?tos pareišk?jui pagal 1971 m. rugpj?io 31 d. kolektyvin? sutart? d?l darbuotoj?, dirban?i? karin?se paj?gose Vokietijos Federacin?s Respublikos teritorijoje, socialinio draudimo (Tarifvertrag zur sozialen Sicherung der Arbeitnehmer bei den Stationierungsstreitkräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland, toliau – kolektyvin? sutartis d?l socialinio draudimo), apskai?iavimo.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje (OL L 257, p. 2) 7 straipsnyje numatyta:

„1. Darbuotojui, jei jis yra valstybės narės pilietis, turi būti sudarytos tos pačios sądarbinimo ir darbo sąlygos, kaip ir piliečiui tos valstybės narės, kurioje jis dirba, nepaisant jo pilietybės, ypač nustatant atlyginimą ir atleidžiant iš darbo, o bedarbystės atveju – grąžinant arba vėl priimant ? darb?.

<...>

4. Bet kokia kolektyvini? arba individuali? sutar?i? arba kit? kolektyvini? normini? akt? s?lyga, susijusi su teise ?sidarbinti, dirbti, gauti atlyginimą ir kitomis darbo arba atleidimo iš darbo s?lygomis laikoma niekine ir negalioja, jeigu ji diskriminuoja tuos darbuotojus, kurie yra kit? valstybi? nari? pilie?iai.“

Nacionalin?s teis?s aktai

4 Kolektyvin?s sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnyje, susijusiame su laikina išmoka, nustatyta:

„1. Laikina išmoka mokama:

<...>

b) kaip priedas prie Federalinio biuro darbo klausimais (Bundesanstalt für Arbeit) išmok?t? išmok? bedarbyst?s ar profesinio mokymo atvejais (bedarbyst?s pašalpa, socialin? parama bedarbiams, išlaikymo pašalpa);

<...>

3 a) 1) Kaip priedo prie darbo užmokes?io už kit? darb? mokamos laikinos išmokos (1a punktas) apskai?iavimo pagrindas yra 1966 m. gruodžio 16 d. kolektyvin?s sutarties 16 straipsnio 1 a punkte (Tarifvertrag für die Arbeitnehmer bei den Stationierungsstreitkräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland – darbuotojų, dirban?i? karin?se paj?gose Vokietijos Federacin?s Respublikos teritorijoje, kolektyvin? sutartis, toliau – darbuotojų kolektyvin? sutartis) numatytas bazinis darbo užmokestis, priklausantis darbuotojui atleidimo iš darbo dien? už vis? kalendorin? mėnes?, apskai?iuojam? pagal darbo sutartyje nustatyt? vidutin? darbo laik? <...>.

<...>

3. b) Kaip priedo prie *Bundesanstalt für Arbeit* išmok? (1b punktas) mokamos laikinos išmokos apskai?iavimo pagrindas <...> yra pirmiau min?tame a punkte nustatytas apskai?iavimo pagrindas, iš darbo užmokes?io išskai?ius ?statyme numatytas išskaitas. Tariamai apskai?iuojant darbo užmokes?i? mokes?io ir socialinio draudimo ?mokas, reikia taikyti tinkamus mokes?i? sistemos ir socialinio draudimo kriterijus laikinos išmokos išmok?jimo darbuotojui dien?, ta?iau neatsižvelgiant ? mokes?i? kortel?je nurodytas neapmokestinamas sumas (Lohnsteuerkarte).

4. Laikina išmoka sudaro:

- pirmuosius metus po darbo santykių nutraukimo iki 100 %,
- nuo antrųjų metų iki 90 %
- apskaičiavimo pagrindo (3a arba b punktas) ir išmokų, nustatytų pirmiau minėtuose šio straipsnio 1 ir 2 punktuose, skirtumo.

Jeigu laikina išmoka mokama kaip priedas prie *Bundesanstalt für Arbeit* išmokų arba ligos draudimo ar draudimo nuo nelaimingo atsitikimo išmokų, reikia prie jos pridėti sumą, būtiną darbo užmokesčio mokesčiui padengti.

<...>

5 Pagal kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo paaiškinamųjų pastabų ir bendrą gairių – naujos 1992 m. versijos (der Erläuterungen und Verfahrensrichtlinien zum TV SozSich – Neufassung 1992, toliau – paaiškinamosios pastabos ir bendros gairės) 2 dalį:

„4 straipsnio 1 dalyje numatyta:

<...>

2.6.5. Bedarbystės išmokos, mokamos pasienio darbuotojui, kurio kilmės šalis yra Europos Sąjungos valstybė narė, tik toje šalyje, kurioje jis yra apsigyvenęs, iš esmės yra analogiškos *Bundesanstalt für Arbeit* išmokoms, kurios mokamos tuo atveju, jeigu pasienio darbuotojas, gyvenantis ne Vokietijoje, galėtų įsidarbinti Vokietijos darbo rinkoje.

<...>

4 straipsnio 3 dalyje nurodyta:

<...>

2.8.5. Jeigu atleidimo iš darbo dieną darbuotojas buvo atleistas nuo darbo užmokesčio mokesčio, remiantis sutartimi dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo, nustatant 3b punkte numatytą apskaičiavimo pagrindą, atsižvelgiama į mokesčius, kuriuos būtų sumokėjęs panašioje situacijoje esantis Vokietijoje gyvenantis darbuotojas.

<...>

4 straipsnio 4 dalyje numatyta:

<...>.

2.9.4 Jeigu darbuotojas pagal 2.6.5 punktą gauna laikiną išmoką kaip priedą prie kitos valstybės socialinio draudimo institucijos mokamą išmoką, laikina išmoka apskaičiuojama atsižvelgiant į *Bundesanstalt für Arbeit* mokamą išmoką, kurią gavęs turėtų teisę gauti, jeigu jis būtų apsigyvenęs Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje. Jeigu išmoka, kurią jis iš tikrųjų gauna, yra didesnė, skirtumas yra išskaitomas pagal 5 straipsnį.“

6 Pagal kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 5 straipsnį išmokant laikiną išmoką atsižvelgiama į kitas nei numatytos 4 straipsnio 1 dalyje išmokas, kurias darbuotojas turi teisę gauti.

7 Prancūzijos Respublikos ir Vokietijos Federacinės Respublikos sutarties dėl dvigubo

apmokestinimo išvengimo ir abipusės administracinės bei teisinės pagalbos taisyklių nustatymo pajamų ir turto mokesčių srityje, taip pat dėl patentų ir žemės mokesčių, priimtos 1959 m. liepos 21 d. ir vėliau pakeistos (toliau – sutartis dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo) 14 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Darbo užmokestis ir analogiški atlygiai, taip pat pensijos, mokamos vienos iš susitariančiųjų valstybių <...> fiziniams asmenims, gyvenantiems kitoje susitariančioje valstybėje dėl esamų ar buvusių administracinių ar karinių tarnybų, yra apmokestinami tik pirmoje valstybėje. Tačiau ši nuostata netaikoma, kai darbo užmokesčiai mokami asmenims, kurie turi kitos valstybės pilietybę ir tuo pačiu metu nėra pirmosios valstybės piliečiai; tokiu atveju darbo užmokesčiai apmokestinami tik toje valstybėje, kurioje šie asmenys gyvena.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

8 G. Merida iki 1999 m. lapkričio 30 d. kaip civilis dirbo prancūzų karinėse pajėgose, esančiose Baden-Baden (Vokietija), ir nuolat gyveno Prancūzijoje. Darbuotojų kolektyvinė sutartis buvo taikoma pareiškėjo darbo sutartiai ir atlyginimui jam mokėjo Vokietijos valdžios institucijos jo darbdavio vardu ir sąskaita.

9 Pagal sutarties dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo 14 straipsnio 1 dalį *bruto* atlyginimas, kurį gaudavo G. Merida už savo profesinę veiklą, išskaitius Vokietijoje mokamas socialinio draudimo mokas, buvo apmokestinamas Prancūzijoje. Kadangi darbo užmokesčio mokesčiai Prancūzijoje buvo mažesni už taikomus Vokietijoje, G. Merida gaudavo didesnes *neto* pajamas nei toje pačioje padėtyje esantis, bet Vokietijoje gyvenantis darbuotojas.

10 Po darbo sutarties nutraukimo G. Merida gavo laikiną išmoką pagal kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnį. Nustatant jos apskaitavimo pagrindą, Vokietijos valdžios institucijos tariamo apskaitavimo būdu iš bazinio darbo užmokesčio, numatyto darbuotojų kolektyvinėje sutartyje, „kuris priklauso pareiškėjui atleidimo iš darbo dieną už visų kalendorinių darbo mėnesių“ išskaitė ne tik Vokietijoje mokamas socialinio draudimo mokų sumą, bet ir Vokietijoje gaunamo darbo užmokesčio mokestį. Be to, taikant kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 5 straipsnio ir aiškinamąjį pastabę bei bendrą gairių 2.9.4 punkto nuostatas, Vokietijos valdžios institucijos išskaitė iš G. Merida mokamas laikinas išmokas bedarbių pašalpą, kurią jis gavo Prancūzijoje nuo 2000 m. vasario 22 d. ir kovo mėn. pabaigos.

11 G. Merida manymu, tariamas Vokietijoje gaunamo darbo užmokesčio mokesčio išskaitymas iš jo bazinio atlyginimo, siekiant nustatyti laikinos išmokos apskaitavimo pagrindą, yra neteisėtas. Iš tikrųjų pagal sutartį dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo ši išmoka galėjo būti apmokestinama tik Prancūzijoje, kitaip tai sudarytų neteisėto dvigubo apmokestinimo pagrindą. Tariamas *neto* darbo užmokesčio apskaitavimas pagal Vokietijos mokesčių teisę, siekiant nustatyti išmokos dydį, prieštarautų ne tik jos tikslui kompensuoti pajamų praradimą dėl atleidimo iš darbo, bet ir Bendrijos teisei.

12 Pirmosios instancijos teismas ir apeliacinis teismas atmetė G. Merida ieškinį, kuris pateiktas apeliacinį skundą dėl peržiūrėjimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

13 Pastarojo nuomone, remdamasis nacionaline teise, apeliacinis teismas iš esmės ir teisingai atmetė pateiktą ieškinį kaip nepagrįstą. Savo sprendime jis rėmėsi Federalinio darbo teismo (Bundesarbeitsgericht) teismine praktika, pagal kurią kaip laikinos išmokos apskaičiavimo pagrindas, tiriamas *neto* darbo užmokestis, turėtų būti nustatomas pagal kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnio 3 dalies b punktą. Todėl Vokietijos Federacinė Respublika turėjo tariamai atsižvelgti į Vokietijos darbo užmokesčio mokestį net G. Merida atveju, nors jis gyveno ir buvo apmokestinamas Prancūzijoje.

14 Vis dėlto negalima nepaisyti to, kad socialiniai partneriai, tariamai atsižvelgdami į Vokietijoje gaunamo darbo užmokesčio mokestį nustatant laikinos išmokos apskaičiavimo pagrindą, taip pat ir gyvenančių kitoje valstybėje narėje darbuotojų atveju, pažeidė EB 39 straipsnį.

15 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pastebi, kad G. Merida tvirtina esąs diskriminuojamas todėl, kad tuo laikotarpiu, kai dirbo jungtinėje karinėse pajėgose Vokietijos teritorijoje, norėdamas gauti bedarbystės išmoką Prancūzijoje ir laikiną išmoką Vokietijoje, jis turėjo mokėti pajamų mokestį pagal Prancūzijos mokesčių teisę, o apskaičiavimo pagrindas, siekiant nustatyti šios išmokos dydį, būtų tiriamas *neto* darbo užmokestis, nustatytas, darant išskaitymus pagal Vokietijos mokesčių teisę. Taigi vienu metu jis būtų apmokestinamas pagal dviejų valstybių narių mokesčių teisę, o tai prieštarautų EB 39 straipsniui.

16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pastebi, kad pajamų, kurias G. Merida gavo iš Vokietijos Federacinės Respublikos, apmokestinimą nuo darbo sutarties nutraukimo momento, kaip ir prieš tai, reglamentuoja sutarties dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo nuostatos. Pareiškėjas neteisingai prieštaravo tik faktui, kad apskaičiavimo pagrindas, taikomas laikinos išmokos *bruto* sumai nustatyti, jo atveju nėra palankiau reglamentuojamas nei darbuotojo, kuris nėra pasienio darbuotojas, atveju.

17 Vis dėlto *Bundesarbeitsgericht* nusprendė atidėti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar pažeidžiamas EB 39 straipsnis, tariamai remiantis Vokietijoje gaunamo darbo užmokesčio mokesčiu, siekiant nustatyti laikinos išmokos apskaičiavimo pagrindą kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnio 1 dalies b punkte numatytu atveju (kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnio 3 dalies b punkto antrasis sakinyss), jeigu buvęs darbuotojas gyvena ir yra apmokestinamas užsienyje?“

Dėl prejudicinio klausimo

18 EB 39 straipsnis draudžia bet kokių valstybių narių darbuotojų diskriminaciją dėl pilietybės darbo, darbo užmokesčio ir kitų darbo sąlygų atžvilgiu.

19 Be to, Reglamento Nr. 1621/68 7 straipsnio 4 dalyje, kurioje išaiškinamos ir nustatomos tam tikros teisės, suteiktos darbuotojams migrantams pagal EB 39 straipsnį (1998 m. sausio 15 d. Sprendimo *Schöningh-Kougebetopoulou*, C?15/96, Rink. p. I?47, 12 punktas), numatyta, kad bet kokia kolektyvinių sutarčių sąlyga, susijusi su teise gauti atlyginimą ir kitomis darbo arba atleidimo iš darbo sąlygomis, jeigu ji diskriminuoja tuos darbuotojus, kurie yra kitų valstybių narių piliečiai, yra niekinė.

20 Neginėjamas faktas, kad tokios išmokos, šiuo atveju laikina išmoka, sudaranti dalį išmokos, mokamos darbuotojui atleidimo iš darbo atveju, patenka į pirmesniame punkte minėtą nuostatą taikymo sritį ir tokioje pačioje situacijoje kaip G. Merida esantis pasienio darbuotojas, norintis gauti tokią išmoką, gali pasinaudoti šiomis nuostatomis (šiuo klausimu žr. 1998 m. rugsėjo

24 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-35/97, Rink. p. I-5325, 36, 40 ir 41 punktus).

21 Pagal nusistovėjusi Teisingumo Teismo praktiką EB 39 straipsnyje bei Reglamente Nr. 1621/68 7 straipsnyje tvirtinta vienodo požiūrio taisyklė draudžia ne tik tiesioginę diskriminaciją dėl pilietybės, bet ir visas netiesioginės diskriminacijos formas, kuriomis taikant skirtingus kriterijus iš esmės pasiekiamas toks pats rezultatas (žr. 1996 m. gegužės 23 d. Sprendimo *O'Flynn*, C-237/94, Rink. p. I-2617, 17 punktą).

22 Pagal nediskriminavimo principą reikalaujama, kad ne tik panašios situacijos nebūtų traktuojamos skirtingai, bet ir skirtingos situacijos nebūtų traktuojamos vienodai (žr. 1997 m. liepos 17 d. Sprendimo *National Farmers' Union ir kt.*, C-354/95, Rink. p. I-4559, 61 punktą).

23 Jeigu nacionalinės teisės nuostata nėra objektyviai pateisinta ir proporcinga siekiamam tikslui, ji turėtų būti laikoma netiesiogiai diskriminuojančia, jei ji gali labiau paveikti darbuotojus migrantus nei nacionalinius darbuotojus, ir todėl kyla grėsmė, kad pirmieji atsidurs ypač nepalankioje padėtyje (žr. minėto sprendimo *O'Flynn* 20 punktą).

24 Taigi, šiuo atveju tariamai apskaičiuojamas Vokietijos darbo užmokesčio mokestis daro neigiamą poveikį pasienio darbuotojams. Iš tikrųjų tariamas šio mokesčio išskaitymas, nustatant laikinos išmokos apskaičiavimo pagrindą, turi neigiamą poveikį asmenims, kurie kaip ir G. Merida gyvena ir yra apmokestinami kitoje valstybėje narėje, lyginant su tais, kurie gyvena ir yra apmokestinami Vokietijos Federacinėje Respublikoje.

25 Šių darbuotojų atveju apskaičiavimo pagrindas, pagal kurį nustatomas laikinos išmokos dydis, atitinka *neto* darbo užmokestį, mokamą pareiškėjui šios išmokos mokėjimo dieną, jei jis nebūtų atleistas iš darbo. Šis rezultatas pasiekiamas tariamo apskaičiavimo būdu, be socialinio draudimo išmokų išskaitant ir pagal Vokietijos mokesčių teisę, pagal kurią buvo reglamentuojama pareiškėjo padėtis jo darbo santykių metu, mokamus mokesčius.

26 Per pirmuosius metus po darbo sutarties nutraukimo laikina išmoka sudaro 100 % apskaičiavimo pagrindo ir bedarbiystės pašalpos skirtumo (kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnio 3 dalies b punktas). Be to, kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnio 4 punkto antras sakinyss užtikrina neutralumą nuo bet kokio atsitiktinio laikinos išmokos apmokestinimo, atsiradus tokiai aplinkybei, kai viršijama maksimali atleidžiama nuo mokesčių Vokietijoje suma.

27 Taigi per pirmuosius metus po darbo sutarties nutraukimo buvusių darbuotojų, gyvenančių Vokietijoje, pajamos būtų lygios pajamoms, kurias jie gautų dirbdami.

28 Priešingai, pasienio darbuotojų, esančių tokioje padėtyje situacijoje kaip ir G. Merida, atveju tariamas Vokietijoje gaunamo darbo užmokesčio mokesčio išskaitymas, nustatant laikinos išmokos apskaičiavimo pagrindą, nesudaro galimybių pasiekti tokį patį rezultatą išmokant šią išmoką, kuri, kaip ir pirmiau minėtas G. Merida gaunamas darbo užmokestis, pagal konvencijos dėl dvigubo apmokestinimo 14 straipsnį apmokestinama Prancūzijoje.

29 Pateisindamos šį pasienio darbuotojams taikomą apskaičiavimo būdą, Vokietijos institucijos remiasi galimais administraciniais sunkumais, jei būtų taikomi skirtingi apskaičiavimo būdai pagal pareiškėjo gyvenamąją vietą, bei biudžetinėmis pasekmėmis, jei nebūtų atsižvelgta į Vokietijoje gaunamo darbo užmokesčio mokestį.

30 Taigi šie prieštaravimai, susiję su mokestiniųsipareigojimų augimu ir galimais administraciniais sunkumais, turi būti atmesti. Galiausiai tokie argumentai bet koku atveju neturėtų pateisinti Vokietijos Federacinės Respublikos sipareigojimų pagal EB sutartį nevykdymo (žr.

2002 m. sausio 15 d. Sprendimo *Gottardo*, C-55/00, Rink. p. I-413, 38 punkt).

31 Teismo posėdyje Vokietijos vyriausybė tvirtino, kad kolektyvinės sutarties dėl socialinio draudimo 4 straipsnio 4 punkto antras sakinyss turi būti aiškinamas taip, kad tokioje pačioje situacijoje kaip ir G. Merida esantis asmuo gali gauti Vokietijoje sumokėtą mokesį dydžio išmoką, prireikus – kaip laikiną išmoką valstybėje narėje, kurioje jis gyvena. Galiausiai minėta sąlyga neutralizuotų bet kokį mokestį, atsirandantį dėl šios išmokos, nesvarbu, kurioje valstybėje ji buvo išmokėta.

32 Tačiau net atsižvelgiant į pateiktą prielaidą, aplinkybų, kad sumokėtą mokesį suma gyvenamosios vietos valstybėje narėje yra padengiama *a posteriori* darbo vietos valstybėje narėje, nekeičia išvados, pagal kurią tariamas atsižvelgimas į Vokietijoje gaunamo atlyginimo mokestį yra diskriminacija, daranti žalą tokioje pačioje situacijoje kaip ir G. Merida esantiems darbuotojams.

33 Iš tikrųjų tariamas Vokietijoje gaunamo darbo užmokesio mokesio išskaitymas, siekiant nustatyti laikinos išmokos apskaičiavimo pagrindą, niekaip nesusijęs su pajamų mokesiu, darbuotojo mokamu Prancūzijoje jo darbo santykių metu, nes net jeigu suma, atitinkanti šios išmokos gavėjo sumokėtą mokestį Prancūzijoje, yra padengiama *a posteriori* Vokietijoje, ta išmoka galiausiai gali būti mažesnė nei darbo užmokesio, išmokto už visą darbo laikotarpį ir bedarbių išmokos, kurią gavo suinteresuotas asmuo, skirtumas.

34 Be to, neginėjama, kad taip yra ir pagrindinėje byloje, kurioje tariamo Vokietijoje gaunamo darbo užmokesio mokesio išskaičiavimo taikymas tokioje pačioje situacijoje kaip ir G. Merida esantiems pasienio darbuotojams nulemia tai, kad pastarieji praranda dalį savo *neto* pajamų, kurias jie gavo dirbdami karinėse pajėgose Vokietijoje, t. y. tą dalį, kuri lygi Prancūzijoje sumokėto pajamų mokesio ir tariamai išskaityto, nustatant laikiną išmoką, Vokietijoje gaunamo darbo užmokesio mokesio skirtumui.

35 Be to, tokioje pačioje situacijoje kaip ir G. Merida esančių pasienio darbuotojų atveju tariamas Vokietijoje gaunamo darbo užmokesio mokesio taikymas sudaro kliūtis laikinos išmokos išmokėjimu kompensuoti darbo užmokesio praradimą per pirmuosius metus po darbo santykių nutraukimo, priešingai nei Vokietijoje gyvenančių darbininkų atveju.

36 Galėtų būti kompensuojama tuo atveju, jeigu Vokietijos valdžios institucijos nustatytų laikinos išmokos, apmokestinamos Prancūzijoje pagal konvencijos dėl dvigubo apmokestinimo 14 straipsnio 1 dalį, apskaičiavimo pagrindą, tariamai neišskaitant Vokietijoje gaunamo darbo užmokesio mokesio, kuris nebuvo mokamas per visą pareiškėjo darbo laikotarpį, ir visai neatlyginant Prancūzijoje mokamo pajamų mokesio.

37 Šiomis aplinkybėmis atsakymas į klausimą yra toks: EB 39 straipsnis ir Reglamento Nr. 1612/68 7 straipsnio 4 dalis draudžia kolektyvinėje sutartyje numatytas nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias socialinės išmokos, pavyzdžiui, papildomos laikinos išmokos, kurią moka darbo vietos valstybė narė, dydis apskaičiuojamas taip, kad šioje valstybėje mokamas pajamų mokestis yra tariamai išskaitomas, nustatant šios išmokos apskaičiavimo pagrindą, nors pagal sutartį dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo darbo užmokestis ar analogiški atlygiai, mokami darbo vietos valstybėje narėje negyvenantiems darbuotojams, apmokestinami tik į gyvenamosios vietos valstybėje narėje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

38 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų nacionalinio teismo nagrinėjamoje byloje, išlaidų klausimą turi spręsti nacionalinis teismas. Kitą šalį, pateikusi

Teisingumo Teismui pastabas, išlaidos nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

EB 39 straipsnis ir 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje 7 straipsnio 4 dalis draudžia kolektyvinėje sutartyje numatytas nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias socialinės išmokos, pavyzdžiui, papildomos laikinos išmokos (Überbrückungsbeihilfe), kurią moka darbo vietos valstybės, dydis apskaičiuojamas taip, kad šioje šalyje mokamas pajamų mokestis yra tariamai išskaitomas, nustatant minimalios išmokos apskaičiavimo pagrindą, nors pagal sutartį dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo darbo užmokestis ar analogiškai atlygiai, mokami darbo vietos valstybėje, negyvenantiems darbuotojams, apmokestinami tik į gyvenamosios vietos valstybėje.

Parašai.

* Proceso kalba: vokiečių.